

1687.

Ze Skřipova

Přes Bu - ko - vin - ku pře - le - cěl pta - ček, šku - bal mech, šku - bal mech.

Přes Bukovinku přelecél ptaček,
[: škubal mech. :]

U staré roby jsu zimné nohy
jako led.

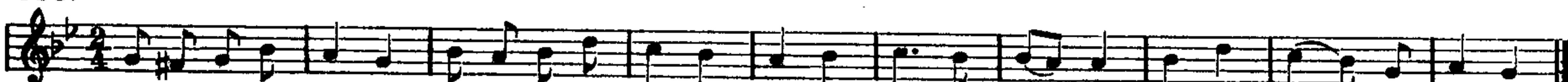
Přelecél ptaček přes Javorniček,
škubal mech.

Daj mi, dzěvečko, sladkej hubenky
jako med.

A u dzěvuchy sladke hubenky
jako med.

Komu to, ptačku? Tobě, vojačku,
na pelech.

1688.

Pře-ško-da na sto-krát mé kr-ve če - rve-né, že má byt vy - li - tá po trá - vě ze - le - né.

Přeškoda na stokrát
mé krve červené,
že má byt vylitá
po trávě zelené.¹⁾

Po trávě zelené,
v zeleném hájičko.

Kemu tě zanechám,
má zlatá Haničko!

Zanechám, zanechám,
šak vím dobře kemu,
co k vám chodívával
do vašeho domu.

Chodívávali k vám
modrovoci chlapci;
už k vám nechodijó,
už só z nich vojáci.

¹⁾ Po trávě zelené,
po studené rosi,
že mě můj koníček
v podkovách roznosí.

Nezhynu na zemi,
zhynu na koňovi,
s koně dolů spadnu,
paláš mně zazvoní.

1689.

Z Bojanovic

Byua vojna, byua,
byua patalia,
byuo za Moravú
krví po kolena.

Krví po kolena,
puné voze masa,
co to pohynuua
bojanovská chasa.

Ja, škoda, přeškoda
tej krvi červenej,
co sa rozlévaaua
po trávě zelenej.¹⁾

¹⁾ Okolo Moravy
chodníček krvavý,
povídala milá,
že je to z mé hlavy.

Není to z mé hlavy,
ale je z koníčka,
co ho posekala
francúzká šablička.

1690. (Nápěv 457 [845])

Z Ubyčtova

Svět se točí jako kolo,
miluj, děvče, máš-li koho.

Tam zahynu jako srnka,
nezví o mně má panenka.

Tam zahynu jako laňka,
nezví o mně má maměnka.

Koho pak mám milovati,
když pobrali všecky chlapy.

Tam zahynu jako jelen,
nezví o mně bratr jeden.